

„Slavoljub Đukić spada u one naše prvorazredne novinare što svojim stilom, preciznošću i civilizacijskim jezikom, duboko istinito, vraća sjaj našem novinarstvu i publicistici – pa moglo bi se reći i sagledavanju naše novije istorije. Njegove analize su savršene, beskompromisne, nenametljive... Čitanjem ove knjige, ovog tamnog publicističkog bisera, prisećamo se i otkrivamo da smo sve to prošli i preživeli, i da smo kao hipnotisani tonuli sve dublje u privide lažne demokratije, u privide samog života – a u stvari smo velikim delom i svojevolutno utonuli.”

(Velimir Lukić, *NIN*)

„Slavoljub Đukić se svojom trećom knjigom iz sage o srpskom predsedniku iskazao kao spreman hroničar svoga vremena, koji neobično brzo reaguje na aktuelnu radoznalost čitalaca, jer se knjiga pojavila svega desetak dana posle događaja koje opisuje. Ona ne samo da predstavlja značajan izvor za buduće istoričare, već budi asocijacije i podstiče na poređenje sa proteklim vremenima... Knjiga Slavoljuba Đukića obećava da će i sama postati valjan istorijski izvor. Bez ovakve knjige, mnogi detalji iza kulisa ostali bi skriveni...”

(Predrag J. Marković, *Vreme*)

„Ako je danas i ovde nešto tema onda je to par Milošević-Marković. Pa opet, do Slavoljuba Đukića i njegove knjige *On, Ona i mi* niko se teme nije ozbiljnije dohvatio... Poslednjih nekoliko godina Đukić pasionirano prati ovu vladavinu i vrlo posvećeno istražuje njene korene i njen uticaj na sudbinu srpskog naroda u ovom i budućem vremenu. On sebe određuje kao hroničara, ali on je i više od toga. U Srbiji, on je u ovom smislu bez poređenja, i zasad bez takmača. Ko krene za njim, kasni deceniju...”

(Radivoj Cvetičanin, *Demokratija*)

„Vlast na ovim prostorima nikada nije pratio veliki stepen otmenosti, ali do ove knjige i njenih svedočenja nismo ni pomišljali da ona može biti na tako niskom nivou, takoreći burazerskom nivou... Đukić je napisao knjigu koja se ne čita kao druga dvorska štiva, recimo o Čarlsu i Dajani, nego kao prilog za istoriju političkih doktrina i svedočanstvo o vremenu najvećeg državnog, političkog, nacionalnog i etičkog posrnuća Srbije.”

(Tomislav Ognjenović, *Književne novine*)